

ШУМАДИНЈА,

ЛИСТЪ ЗА

КЊИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

ТЕЧ. VI.

Овај листъ излази сваке Суботе. Цена е одъ 1. Апр. до нове године 18 гр. За огласе плаћа-
се 3 вр. ср. одъ врсте за едан-путъ а 5 вр. ср. за трипутъ.

№ 68.

ДРАЖЕСТЬ.

Све што душу покренут' е кадро,
Ка'но сѣверъ на катарки ядро
И однети неба у висине
Ил' сурвати мора у дубине,
Све дивоте и света милине
За коима човекъ жельно гине
Све то дражестъ узела е за се
А вьомъ младе момице се красе;
Пакъ садъ ови ангели вселене
Како неће човека да плѣне
Кадъ природа штогодъ е имала
Найкрасниег': све в њима дала,
Вито тѣло, — Ахъ, дражести клета!
Бѣло лице — два ружице цвета,
Ал' све њино, наше быти мора
Ће е била гора безъ извора
Ћел' шумица безъ умилни птица
И безъ момка млада девојчица?

С. Ђ. Поповићъ.

ПОСТЕПЕНЕ ЖЕНСКЕ ГОДИНЕ.

(Чокеова Новела.)
(Свршетакъ).

Само онда примѣчавамо да старимо, кадъ времена порушена кодъ познати лица изъ наше младости видимо. У престолной вароши учинило ми се, као да самъ стариј но што и есамъ. Али кадъ самъ опетъ на прсима мое верне и добре Аделаида лежао, кадъ су се моя деца узъ мене пужала и кадъ самъ свакомъ свое, што самъ изъ престолне вароши донео, раздао: онда самъ се опетъ подмладио. Кадъ у домаћемъ кругу невиностъ и любовъ владаю, вечна е младостъ.

Наравно, да по гди кои одъ насъ съ протицаемъ година корача къ болшимъ постояннимъ и вишимъ одно-
шеняма духовногъ света. Али башъ ове разлике чине намъ животъ и целокупностъ милимъ, у духу намъ те-
шиѣ одвашностъ и тамошностъ скопчаваю и у себи нешто вишегъ духа, узвишениегъ у нашемъ мишленю, жельн и дѣланю носе. Дете е заиста еднимъ цветомъ за-
довольно, шаренимъ каменчићемъ, узкимъ сигралиштень

и ние га башъ ни најманъ стало за дѣла велики люди. Младиѣ и девојчица веѣ се радие у дальнину упуштаю да загледаю. Њиова детиньска соба мала е. На више теже. Они добиваю, губе, примаю и никадъ за доста немаю. Хтели би да сво земальско благо обувате. Напо-
следку имъ се и ово више недопада. Годинама се рас-
пространява животъ, а тимъ и изгледъ живота. Детету е цветъ и шарени каменъ врло маленъ, човеку и жени у-
живанъ сваке чести, свогъ злата равнодушно, за духъ земля мало има, онъ пружа десницу у вселену, онъ тра-
жи и има вечностъ.

То су речи, коє намъ е Августинъ изредни отацъ на смртной постельи казао. Око њѣга смо плакали, али смо га волели внутреньомъ светомъ любви, у коной смо се и сами посвећавали. Аделаида и я живили смо некимъ вишимъ животомъ, одкако између насъ и вечности ни-
какве разлике ние било, и одъ како смо оне тамо поче-
ли любити као и ове доле.

Найслађе између свию радости обећавала су намъ наша деца. Могъ најстариегъ сина самъ на универ-
зитетъ одпратио, и за мене и за Аделанду била е нај-
приятнија забуна, кадъ самъ на мой 50-ти рождени данъ краљвски указъ за едно мирно и чести пуно звание до-
био, коє јоштъ и садъ одправлямъ. Ово ме место обве-
зивало, да у престолной вароши обитавамъ, а одавде до
вароши, гди се мой синъ наукама занимао, био е само
еданъ приличанъ данъ ода. Кадгодъ смо дакле хтели,
вићали смо се.

Премда е Аделаида управъ нерадо њѣно место рођени
оставила, али престолна варошь, о коной е она тако често
слушала привлачила ю е, а нарочито њѣнъ прворођени синъ
пѣно њѣжно материнско срце привлачио. Наравно да у
40-ой години ние била као какавъо бразъ на бурмутици, као
кадъ е први путъ поредъ мене у колима седила, али се
ѣно лице веѣма облагородило, она е поредъ ѣне люб-
кости и достоинство добила. Аделаидино е срце јоштъ
младо остало. Я е и садъ као и у почетку любимъ. Њѣ-
но приятно лице никаквомъ страшѣу у своимъ благимъ
чертама не наружено, ние нимало руменила потребовало,
па да башъ увекъ плѣњаваоѣе заостане.

Она е знала за моя пређашня сношеня съ Августи-
номъ. Кадъ смо у престолну варошь дошли били, яко
е желила, да мою прву любезницу позна.

Протекло е било едно четвртъ године, докъ
самъ г. Винтеровицу потражио, ерѣ самъ у себи на то

слабо нап'ности осећао. Казивали су намъ већъ, да више друштва нема, да живи врло усамљено и да у мѣ доцниѣмъ годинама тврдицомъ постала у толикимъ степену, у колико е пре раскошна била. Ова промена чувства може се сматрати као плодъ нѣногъ пређашњегъ беснила за игромъ, којој се одала, као да више нисе башъ тако млада, да би се ло мал ои нажитити могла. Нигди се чешће осимъ на литургији невиђа и одъ неколико година по совѣту неки романтични поета на то е дошла, да се у наручја едино спасавајуће цркве баци и да православномъ поставе.

Садъ, кадъ самъ е први путъ посѣтио, случи се, да самъ е опетъ у башти потражити морао. Већъ самъ у трему видео неке иконе, које о прашљивимъ дуваровима вјасе. Башта е была њаквој шумској пустињи подобна, и где самъ негда као дете на свадби ручао и Августинову лутку люљао расло е триѣ. Багрени су подкресани били, амачно изъ економје да би имали дрва за огревъ. Хинезки е храмъ сасвимъ сво спољашњѣ великолѣпне изгубио и био е простомъ немачкомъ ћерамидомъ покривенъ. Мали зашиљасты готски прозоръ одъ шарена стабла, као црквенъ прозоръ изъ романтичкогъ времена на краю крова, давао е кућници подобне капеле.

А то е заиста и била. Кадъ самъ унутра ступио угледамъ олтарь, распятие и вечно кандило. Госпа Винтеровица која е 50 година имала, а врло просто као бака обучена била башъ одъ молитве уставши, изиђе ми на сусреть съ брѣвницама у руци и мрмљајућимъ устнама.

Мирно самъ предъ нѣомъ стајао. Она ме позна и чиняше се као да се обрадовала. Нисамъ могао мое тужно чувство надвладати, станемъ, дочепамъ нѣю руку и сузимъ очима на капелу погледимъ. О Августино! повичемъ я, кадъ е овде јоштъ мали ладникъ одъ лоза био, гди смо у сретномъ детиньству оловно прстенъ повзимевивали, кадъ смо затимъ на 10 година доцниѣ као младѣи и девојка прве полюбце невине любви примили и кадъ смо се Богу заветовали —

„Молимъ васъ немојте више на сувно детиньство мислити“, пресече ме она.

Ахъ, Августино ружно е било, што се раскошни ладникъ, потомъ у хинески храмъ преобратио, а јоштъ горе, кадъ самъ морао гледати, да се овде златанъ прстенъ любви, лепи споменъ на картама проигра, садъ пакъ јоштъ и капела!

„Господине мой“ говораше г. Винтеровица уживайте јоштъ шумъ светски и нѣгово сувно задовољство. Таквимъ опоменама не вређайте ми срце. Заръ сте дошли да ме изсмѣявате? Ако вамъ е спасение мило, слѣдуйте момъ примеру, одреците се лажногъ света а за посредованъ признавайте светителъ божие.

Кадъ самъ дошао кући рено Аделаиди: Не, мила моя нећемо къ нѣој ићи. Я е више непознаѣмъ. Она е садъ спољна богомолка. О свемогуће време!

ЗАЧИНЦИ У ЧАСОВИМА ОДМОРА.

Одломци изъ посмртни папира едногъ филозофа.

О нарави людској (темпераменту).

Наравъ човечия игра главну ролу у свима нашимъ дѣлима, како у добродѣтельнымъ, тако и у порочнымъ.

Јоштъ древни Грци и Латини узимали су четири главна вида човечие нарави, т. е. четири начина душевне вѣнове и тѣлесне дѣлательности. А и самъ брой 4 врло е удезанъ, округао и радо се усвая, еръ стари народи узимали су, да има четири главна начела (елемента) видимогъ света: ватра, вода, земля и воздухъ, ми далъ имамо 4 годишња времена, 4 разреда века човечиегъ, 4 правца у простору (истокъ, западъ, сѣверъ, югъ) и т. д. — Ови видови нарави човечие есу: весела, нагла, равнодушна и ти'а (у научномъ езику зову се: наравъ сангвинична колерична, флегматична и меланхолична).

У среднѣмъ веку долазили су учени лѣкари и филозофи на свакојке лудорие, и дѣлили су наравъ човечию не само по главнимъ елементима света (ватри, води, земљи и воздуху) него и по 7 главни звезда и знацима звезданогъ круга (Овди е нужно примѣтити, да звѣздослови ради лакшегъ прегледа небесногъ свода дѣле небесни сводъ на разне кругове, одъ кои е сваки посебице свое особено име добио, и то понайвише имена животиня, као н. п. кругъ лава, медведа и т. д.) Тако су удѣлили снажноме кругъ лава, ти'оме кругъ магарца, веселоме кругъ арца, а равнодушноме кругъ свињѣ.

Но доста већъ више о томе, како су сирѣчь стари човечию наравъ дѣлили, но да прећемо садъ на саму стваръ. Саданѣи учени човекослови усвоили су, да се наравъ човечия дѣли на четири главна вида: на веселу, снажну, тию и равнодушну, и веле, да весела наравъ ужива, снажну е наравъ дѣлательна, тиха наравъ чезне и жуди, а равнодушна — трпи, па ћути!

У новие време показао се толики брой особити неки люди, т. е. раздражљиви, незадовољни и очаянѣмъ испунѣни, да су саданѣи учени люди и ову наравъ у редъ они први четири ставили, и назвали е „прѣнужна наравъ.“ — Но будући да е оваково станъ човѣка неприродно и управо душевна болестъ, то ми остаемо при старомъ раздѣленю, и сматрамо ову исту наравъ као неки изродъ или наказу.

Весела или управо неразборита наравъ изражава управо лакоумность — необузвано веселѣ — раздражљиво чувство и чезненѣ безъ постоянногъ чувства и трајуће дѣлательности; далъ ова е наравъ значай слабогъ или управо никаквогъ характера, — а найпосле и безсовѣстности. Оваква наравъ се слаба брине за будућность, — она нагли и тужи безъ обзира далъ, и онъ необузвано и безбрижно плѣви на трошной лађи на отвореномъ мору, па макаръ му буре наочигледъ грозила! — — — Нагла е наравъ исто тако немирна и необузвана, али има много тѣајуће дѣлательности; ти'а наравъ има много суморности и склоности къ тугованю, али има постоянство у чувствованю и трајућу дѣлательность и сталность; — равнодушна или ладнокровна наравъ трома е и нечувствителна, и ествъ умерена, но недѣлательна. Но съ овимъ раздѣленѣмъ хтели смо ми само показати поглавите строге разлике, али ове су нарави између себе разновидно и поготову свакадъ више манѣ измеѣане, и зато ми не велимо, да е сваки сангвиниста отворена глава, сваки нагли характеръ уедно и прѣвница, свака тиха наравъ уедно и суморна и тужна, а найпосле сваки ладнокровни човѣкъ безчувствени панъ; — Едномъ речи, човечия наравъ недае се у тако строге разреде подѣлити, као билѣ и травчице по изгледу, мирису и т. д.

Веселаци и суморняци (меланхолици) више су характера женског, напротив снажни и трои люди имаю више мужества у себи. Веселаци и нагли люди имаю по већој части племенито нелицемерно срце; суморно-тиха пакъ и ладнокрвна (трома) наравъ обично е скопчана съ лукавствомъ, коварствомъ и злуряднимъ срцемъ. Славни Лутеръ е казао: „Чувай се тихи люди; они, кои много ћуте, нису ти опасни“ А и ми имамо пословицу: Исподъ мире триста врага вире.“ Они први дођу обично къ себи, пошто ии жестина и ватра прође; ови пакъ последњи у станю су, казати умирућој супруги, која моли, да њој се запали свећа: „Оставьте ме да спавамъ, та заръ се не може и безъ свеће умрети.“ — Ако би ова четири ви да нарави людске хтели сравнити са некимъ птицама, онда би изашло слѣдујуће одношење: ветренясти веселякъ е ластавица, нагли и жестоки мужъ орао, суморни и тихи е совуляга, а трои е дропља. Кадъ би узели четворицу, одъ кои би сваки имао другчию наравъ т. е. по едну одъ ови гора претресани, онда би сваки одъ њи на едно исто питањъ другчию одговорио. Тако, кадъ би ко рекао: „Ево, гди лети еданъ воо!“ ветренякъ би скопчио, изтрчао напољъ и рекао: „А гди е?“ нагли и мужествени наљотио би се и рекао би: „Проклети лажљивци, како оће да ме за носъ вуку; суморно тихи одговорио би тихо: „О, кадъ би волови летити могли, не би люди съ њима тако сурово поступали, а трои и равнодушни протеглио би се мало, и рекао би: Па нека лети!“

Бодро око, отворени погледъ, и сво кретанъ доброћудногъ човека показуе, да се онъ само за садашњоство, а слабъ за прошлостъ и будућностъ брине. Никадъ му није чело намрштено нити набрано, шалљивостъ му е изажена на смешелимъ се устима, која радо деле полюбце и небегаю одъ богато и вкусно постављене софре, а на обломъ лицу иимъ се разлива руменъ. Немирно иимъ око сјакти као у змије. Овакавъ е човекъ подобанъ доброме коню, коме никакавъ болъ неће измамити јукъ; напротивъ у узхићеню и раздраженю рже помамно, па и у самой тутњави бойнога поля; съ похваломъ и лѣнимъ рѣчима може ии човекъ дотерати на свою руку, како годъ оће; напротивъ бой и вика праве ии плашљивимъ и тврдоглавимъ. — Доброћудни веселякъ обећава тврдо, но редко држи рѣчь; онъ е рђавъ платиша, и кадъ падне у грѣхъ, тешко се поправља, еръ онъ исто тако сметне и сво покањъ съ ума, као годъ и сва друга обећања. Онъ живи, као да му е оно последњи данъ; онъ предузима ствари, кое превазилазе и њгова средства и силе, предае ситницама велику важностъ, а важне ствари често забациуе, па кадъ се у рачуну своје превари, као што то врло често бива, онъ слегне раменима и рекне: „Ко се томе могао надати?“

Брзоћуданъ е човекъ добаръ войникъ, али рђавъ бойсковођа, а овоме е десна рука, кадъ му овај безусловно заповеда. Онъ се поводи по околностима, а при томе показуе се, као да све по собственој ћуди ради. Њи е лако тронути; но будући да ово тронуће брзо пролази, то се треба истимъ брзо ползовати; они даю свакоме за право. Њиово ватрено воображенъ наведе ии, да све ствари претерую; они при проповеданю немогу да не дометну штогодъ, али то бива готово нестице. Кодъ њи е све у превосходномъ степену, па било до-

бро или зло, н. п. гди би р е та и та певачица доста лѣ придодао: „Ни ангели сераф ста презирадо, божествено, ве прено, ненадвишено непонятно“

Но премда е веселякъ готово сасвимъ зависимъ одъ упечатљена спољни, која на чувства њгова дѣйствую, премда избегава свако напрезанъ, премда е разнѣженъ, непостоянъ безъ снажногъ характера, и свој собствени робъ: то онъ ипакъ све ово поправља своимъ веселомъ ћуди, оштроумношћу, брзимъ сваћанљемъ, искреносћу, безазленосћу, дружелюбиемъ и прикланяњемъ уза свакога. Онъ е свачио любимацъ, еръ га сваки воле, и сваки га воле, еръ е обхоћенъ и друженъ съ њимъ приятно. Кралъ енглески Карлъ II хтео е неприметно да се изкраде съ едне части, коју е давао еданъ одъ прии лордова; но овај онако накресанъ потрчи за кралѣмъ и викне му: „Шта врага, заръ оће ваше величество да учини „блажени измицающихъ?“ — нема одъ тога ништа; ви морате самномъ јоштъ едну флашу да изврнете.“ — Кралъ се са смешенимъ врати натрагъ и рекне: „Веселякъ е човекъ више него кралъ!“

Лепршави ови и лакоћудни люди врло су заборавни, а на њи се нетреба зато ни лютити, ако на писмо какво неодговоре, или неодговоре оно, што су запитани. Тако е еданъ лакоћудномъ приятелю свомъ повторително, но узалудъ писао, да му на нека важна питања одговори; најпосле у трећемъ писму написао е: „Молимъ те приятелю, кадъ ми будешъ опетъ писао, а ти не заборава да ми одговораши!“

Оваква наравъ није створена за дубоко размишљиванъ; овакви немаю дубокога чувства, нити су они кадри сваћати идеале (умогледе), и зато није Кантова философия за њи ни написана. Женске пакъ, кое овакву наравъ имаю, јоштъ су у свему претераније и лепршавије, и зато е добро, да што пре подъ шамию дођу, — што пре, то болъ.

Веселой и лакоћудной нарави сродна е наредъ прека и ватрена; само што има далеко више снаге и дѣлателности, но уедно има и много страстости, самолюбия и гордости. Такви люди дѣлаю у велико и на високо теже, и при осећањю свое душевне снаге и снажногъ ваображеня њима е уроћена тежња, да надъ другима владаю. И самъ заповѣдателни изгледъ, кои му е на лицу и кретаню тѣла израженъ, показуе начело: Тако оћу, еръ е то моя воля! Строгостъ и сила праве ии јоштъ упорнимъ, напротивъ доброта и обраћанъ пажњъ на њи обезоружава ии лако и одобровољни. Съ таквимъ ватренимъ людма врло е тешко на край изи лазити, еръ они оће, да се свака њиова рѣчь и дѣло на лази за умѣстно и да се обожава.

Лакоћуданъ учиниће несмислена дѣла изъ лакоумства и неразборитости; нагли напротивъ и ватрени чини; то по својој жестини и збогъ превеликогъ у се поуздани стрпљивъ е њму стваръ непозната. Онъ се радо упушта у велика дѣла, радо се подчинява највећемъ напрезаню За све племенито, велико и полезно, никаква жертва није му сувише велика и отечество може се мирно и безбрижно ослоњити на овакве люде. У старој француской револуцији понављавали су се такви високи

ойни стари Грка и Римци оства ова е наравь найболя; су такви люди опаки и мекавки на престолау, обично долету до велике силе, сыйности важности, — но те се све опеть лако губи; ерь у природи нема скока, и штогодь пренагло расте, лако вене, — примѣръ видимо у Александру Селикомъ, Карлу XII. и Наполеону I.

Но као годь што се овакви снажни и пламенити люди заузимаю за похвална и велика дѣла, исто тако су приемљиви за суровость, безакония велика и злочинства; — онъ излаже животъ свой опасности, да приятеля свогъ избави, или да драгу свою види; но съ таквомъ истомъ жестиномъ подмируе онъ свое осветлоубие само съ пропащу свога противника, — и рѣчи: *попучтанъ и праштанъ* нема нигди у рѣчнику нѣговомъ. — Онъ е задануть пламенитомъ одушевльносчу, даровитосчу, великодушнемъ и истинитосчу; но онънепрестано мути по бурнимъ ватроноснимъ облацима, кои се при найманѣмъ судару запале и громовима землю потресаю. Снажни и пламенити мужь мрзи веће одъ себе, манѣ пакъ сматра, као да ѿ на свету и нема; онъ ние нигди радъ, да буде други, и зато светъ овакве люде назива немирне главе. Но не иде ли по нѣовой ѣуди, онда воледу они, да нису ништа, кадъ немогу бити оно, што желе. Римски императорь казао е: *aut Caesar, aut nihil* (*иа царь иль ништа*) а стари Наполеонъ казао е: „Волеми бити у селу први, него у Паризу други!

(Продужиће се).

Неспоразумелѣ.

Кодъ едногъ имућногъ човека служила е една млада служкиня, а осимъ ове ние у кући било никаквогъ млађегъ. Ова е денойка била врло вредна и послушна, но имала е ту едну погрешку, да е свакадъ, кадъ е годь свой кућевни посао свршила, ишла у комшилукъ своимъ другарицама и съ нѣима радо ћеретала, кономъ е приликомъ по лакомислино своме врло често забораляла, затварати врата кућна. За ово свое ветренасто лакомисленне добияла е она одъ господара свога и госпое честе укорее; они су иой представляли, како свуда има неваляла люда, лопова и разбойника, ком на то непрекидно мотре, и едва чекаю такову згодну прилику, да се у отворену кућу увуку и оно, што е найскупоцение, однесу, а нарочито сребрно посуђе, кое е ставало у отвореномъ долапу. Но при свимъ овимъ опоменама падала е ова ветренаста дѣвойка ипакъ понекадъ у стару свою погрешку, тако, да су се наипосле господарь и госпоа договорили, да свою несмыслену служавку съ измишльномъ краћомъ заплаше, т. е. да они сами нешто сакрию, па после денойку у забуну доведу. Неколико дана после овогъ догађая прођу, и они нису више мислили о договору нѣвовомъ, но при свемъ томъ они су заключили, да кадъ тадъ ову шалу учине. Кадъ су едномъ сѣли за софру, а служкиня долапу отрчала, да донесе сребрно посуђе и съ нѣиме асталъ постави, дрекне ова изъ гласа,

видећи долапъ празанъ. Она долети у najveћемъ очаяню у собу, бризне плакати, и съ ецанѣмъ приповеди го-спои овай догађай. Мужь и жена, сетивши се одма свога договора о мнимой и измишльной краћи, згледали су се и смешили; онъ е сирѣчь мислио, да е она по договору сребро сакрила, а она опеть мислила е, да е онъ сакрио. И зато намигну они едно на друго, да се ћути, докъ служкиню добро не угрию. Тако и учине.

„Видишь ли садъ, лакоумно створенѣ,“ развиче се гнѣвна баяги госпоа, „памтишь ли мое толике опомене? Ево садъ се догодило, а морала се кадъ тадъ догодити! 40 си намъ дуката упропастила, ние намъ остала ни една едина кашика!“ — „Садъ да кусамо чорбу съ дрвенимъ кашикама, несрећницо!“ придода тобоже разардно мужь. — У самртномъ страу падне денойка ни колена предъ господара и госпоа, кувала е и молила и обећала е, да ће ии 10 година бадава служити, само да иой опросте.

Кадъ е већъ позадуго лежала сузама обливена дѣвойка на коленима горко изпаштаюћи свою лакоумность, шапне госпоа мужу своме на уво, да е већъ доста шале; ерь ће дѣвойка свиснути. „Да, тако е, рекне господарь, „она се горко кае, и зато ћемо иой засадъ опростати;“ и окренувши се дѣвойки, рекне: „Устани са землѣ! Шта е било, било! Но то нека ти служи за науку; ти си намъ истина велику штету начинила, но ми ти праштамо. Сунце огране ядной дѣвойки; она скочи са землѣ и стаде обливати руке свога господара и госпое сузама своимъ, а после одлети у куйну, да наспе ело. — „Јдно дете!“ рекне госпоа своме мужу, кадъ су сами у соби остали, „я се надамъ, да ће она одсадъ бити много пазльивия; но збия, садъ ће намъ она донети чорбу; зато извади Бога, ти, сребро, кое си ти сакрио. — „Шта?“ викине мужь и ѣипи са столице, „я самъ суебро сакрио?“ — „Кои те то преварио!“ одговори госпоа, „зарь ми ти ниси намигнуо окомъ, да си сребро уклонно? садъ видимъ шта е, одъ шале наше направила се сушта истина, па шта е најгоре, ми неможемо дѣвойки о нашемъ договору ни споменути, ми смо иой већъ великодушно опростили!“ — У тай ма донесе дѣвойка чорбу на асталъ. — „Бди е сама безъ кашике, промумла мужь, „сутра ћу одма купити ново сребрно посуђе, али то ћу я вавекъ подъ ключемъ држати, — а за данасъ, айдемо жено на ручакъ кодъ кума Лазе!“

Школски театоръ.

Учитель. (дрема после подне на асталу у школи.)

Ћакъ. (плачући): „Јо Господине, уело ме ваше псето!“

Учитель. (нечујући онако бунованч и дремљивъ о чему е рѣчь): Па уеди и ти нѣга!“

ЭПИГРАМЪ.

Ћегодъ ватра гори
Ту и дима има
Ал' ћегодъ е дима
Ту ватра негоря.

С. Ћ. П.

Издае Любомиръ II. Непадовичъ.

у Книгопечатни Княжества Србскогъ.